

бѣха се листнали, и майка ми ги бѣше нашарила баремъ съ стотина крѣпки. После пакъ каза нѣщо на копривщенеца. Той присегна къмъ купа дрехи, измъкна едни чисто нови потури, подаде ми ги и рече:

Оня, присмѣхулникътъ Спасъ, измисли това име на подаренитѣ ми потури. Той пръвъ ме срещна съ тѣхъ на Димитровденъ и ми рече:
— Сотирчо, честити ти, чичовото, заешки гащи!

— Това отъ госпожата за зайчето.

Та на шега — на мага, изкарахъ азъ отъ зайчещето едни потури за Коледа. Хубави, здрави потури излѣзоха, ама като ги сложихъ, че като ме удариха на смѣхъ нашенци. Ще ме срещне нѣкой и ще рече:

— Браво, Сотирчо, ти пакъ си се премѣнилъ съ заешкитѣ потури. Срещне ме другъ — пакъ същото.

Навиха нашенци тая негова приказка на прѣстъ и докато не ги скжсахъ — не мирясахъ. Какво докато ги скжсамъ! И до сега ме питатъ за заешкитѣ потури. Па и азъ свикнахъ да ги наричамъ така.

Та, искамъ да ви кажа, че ей тъй продавахъ азъ нѣкога зайцитѣ, които ловѣхъ. И, ако не бѣхъ си счупилъ пушката по оная пуста лисица, отъ избити зайци можехъ абад-